

derfor for saa vidt ved Siden af den ærede Minister og siger med ham: Lad os føje en Fløj til, men maa vi blive fri for Baghuset, det vilde kun føre til, at de, som egentlig skulde bo i Façadebygningen, flyttede over i Baghuset, fordi det var meget billigere. Det vilde ogsaa blive mere komfortabelt, thi naar Staten skal betale det hele, er der ingen, der ømmer sig ved at stille store Fordringer. Jeg venter derfor, at den ærede Minister stiller sig paa det Standpunkt, han tidligere har stillet sig paa, og undtager Loven om anerkendte Sygekasser fra den nedsettende Kritik, han ellers har Lyst til at øve overfor alt, hvad der er vedtaget af Medlemmer, som han ikke til daglig sympatiserer med. Sygekasseloven trænger til at revideres med Hensyn til Forholdet mellem Sygekasserne og Lægerne, thi dette er blevet et ømt Punkt og et ret brændende Spørgsmaal. Lægerne have skærpet Fordringerne til Sygekasserne stærkere og stærkere, og de have fremført som Forklaring — og det kan der være noget i —, at der var kommet mange flere ind i Sygekasserne end paaregnet. Som Følge deraf mene Lægerne, at de maa se at faa den Betaling af Sygekasserne, som de vilde have faaet af disse Medlemmer, hvis de havde staaet udenfor Sygekasserne. Det ærede Medlem fra Saksikøbing (Rørdam) har Ret i, at her er et af de Tilfælde, hvor de, som yde en Tjeneste, maa gøre det for en modereret Betaling i Modsetning til, hvad der ellers er Tilfældet. Jeg maatte som Minister foretage det Skridt at fritage Sygekasserne i Aarhus og Aarhus Amt for at betale Lægehonorar for deres Medlemmer, fordi det forekom mig, at de Fordringer, der bleve stillede til Sygekasserne, vare for store. Det glædede mig at se, at alle statsanerkendte Sygekassers Bestyrelser i Aarhus Amt vare enige med mig deri. (Afbrydelse). Ogsaa det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) vil være enig med mig heri, og jeg haaber, at ogsaa det ærede Medlem fra Saksikøbing, naar han tænker sig om, maa finde, at det er et meget fornuftigt og praktisk Standpunkt. Jeg ved jo, at han har en lille Svaghed for Lægerne, men det skal være ham tilgivet, da han selv er i nær Familie med dem. Forholdet er altsaa nu det, at Lægerne i Aarhus Amt maa faa den Betaling, de skulle have af Sygekassemedlemmerne, af det enkelte Medlem, og at Sygekassen betaler direkte til de enkelte Medlemmer den Sum, som ellers skulde være betalt til Lægerne. Hvor-

ledes Lægerne i Aarhus Amt nu ville komme ud af det med at opkræve deres Honorarer af de enkelte Medlemmer i Stedet for, at de tidligere blot skrev en Regning til Sygekassen og derefter fik den prompte honoreret, maa de om, men der maa være en Grænse for, hvad Lægerne kunne kræve af Sygekasserne, og Grænsen er forlængst overskreden derhen, at de Penge, Staten giver til Sygekasserne, og meget mere spises op af Lægerne.

Her maa ske en Forandring. Om den kan ske ved en Revision af Sygekasseloven, ved jeg ikke, men jeg antager det. Muligvis kan den ske ved en Lovgivning paa Medicinalomraadet, vi have jo en Kommission, som slider i det Forhold. Jeg har tænkt mig noget i Retning af at sætte faste Takster for, hvad Lægerne i Fremtiden kunne kræve af Sygekasserne. Det ved jeg, at Lægerne ikke synes om, men Jordemødrene, som de dog ere noget i Familie med, have deres faste Takster. (Afbrydelse af Rørdam.) For Distriktslægerne er der ligefrem foreskrevet, hvor meget de maa tage i Fattigpraksis. Det er ikke uhørt, det er et gammelt Princip, vi tage op og udvikle videre. Men bliver der en fortsat Krig mellem Lægerne og Sygekasserne, ser jeg ikke anden Vej, end at Lovgivningsmagten skrider ind. Det er Lovgivningsmagts Pligt at sætte en Grænse, og jeg er vis paa, at Lægerne ville ikke sige som saa: Saa kurere vi slet ikke paa de syge. Det er muligt, at Lægerne have denne Trumf i Baghaanden, at de i saa Fald ikke ville lade sig bruge til at betjene de syge, men det vil jeg dog se, før jeg tror det. Sker det, maa man gribe til andre Midler. Lægerne have et Privilegium, som ingen andre have, idet de ere de eneste, som maa kurere, alt Kvaksalveri er jo forbudt i Henhold til den bestaaende Lovgivning. Der er her et Forhold, som trænger til Revision. Jeg vil med Glæde yde min Medvirken til, at man kommer ind paa et andet og bedre Forhold end det, som nu er ved at udvikle sig, og hertil paaregner jeg ikke blot Bistand fra det ærede Medlem fra Odder, men ogsaa fra det ærede Medlem fra Saksikøbing, som er en varm Ven af Sygekasserne. Jeg kan kun udtale min Glæde over den Velvillie, det ærede Medlem fra Saksikøbing lagde for Dagen overfor Sygekasserne, og over hans Modstand mod at følge Socialdemokraterne paa den af dem foreslaede Vej. Det er sjældent fra den Side at høre en saadan bestemt Tagen Afstand fra, hvad Social-